

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151022217168/facsimile.pdf> (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Det er en mærkelig kendsgerning, som man vanskeligt kan forklare, at har et yndet stykke som denne »bedstemoder« en aften kedet og gjort et ubehageligt indtryk, da er det for bestandigt forbi med dens yndest. Man kan ikke ret begribe dette, thi på en sådan aften er der jo dog kun én aftens tilskuere; hvorledes kan da denne ene aftens publikum virke på mange andre, der ikke var tilstede hin aften. Kendsgerningen står imidlertid fast: »En bedstemoder« var denne aften blevet et offer for skæbnen og kom aldrig mere tilbage. Derfor er de forskellige stykkers sammensætning og ordning på en aften vigtigere, end de fleste tror. Det ene stykke kan hæve det andet, men de kan også dræbe hinandens virkning.

Efter denne mere end sædvanligt tydelige erfaring fik man nu travlt med hvad der skulle kunne tåle at sættes sammen med »Kong René's datter«. Så meget havde man nu lært, at den stemning, som dette stykke frembragte, måtte ende forestillingen, ifald man ikke havde et balletdivertissement, eller i alt fald et humoristisk lystigt stykke at give ovenpå, thi det komiske har en kraft, som man vanskeligt kan modstå, hvad stemning man end er i. Men længe hørte man dog folk sige: »Jeg går bort, når jeg har set »Kong René's datter«, thi ovenpå dette kan jeg intet nyde mere af kunst.«

To dage efter stykkets første opførelse fik jeg et henrykt brev fra den lykkelige, endnu anonyme forfatter; kort efter endog en officiel takskrivelse fra teaterdirektionen.

Den gamle, geniale, musikalske skuespiller C. N. Rosenkilde havde den elskværdige egenskab, når noget havde talt ham, da med et udholdende sværmeri at beskæftige sig dermed. Hans tanker drejede sig derfor i denne tid udelukkende om »Kong René's datter«. Da dette stykke en aften blev ansat i forbindelse med »Advokatens datter«, der skulle gå først, skrev han mig følgende brev, som måske dog en og anden vil have glæde ved at læse, især de, der har kendt ham personligt og ofte moret sig over hans skrivemåde.

Sikønne dame!*

Jeg ville så gerne, at den luft du imorgen atter skal ånde i, når

* Dette er Tristans tiltale til Jolanthe.